

LBRIS

We know
books

BRUNNO LIVADARU

**PROFETUL
TENEARELOR**

Editura
Petale Scribere
Nojorid, 2022

In memoriam
Prof. Dorel Tifor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LIVADARU, BRUNNO

Profetul tenebrelor / Brunno Livadaru. - Nojorid :
Petale scrise, 2022

ISBN 978-606-95325-4-6

821.135.1

Redactare: Alina Cosma
Editare și corectare: Marius Andrei
Eva Ancuța Hamza
Design copertă: Maria Cătălina Buboc
Tehnoredactare: Adrian Buzaș

Contact și comandă: editurapetalescrise.ro
contact@editurapetalescrise.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește
conform Legii dreptului de autor.

Capitolul I ÎNCEPUTUL

Cap-Turtit se opri din săpat. Cu un ultim efort, își bățatori culcușul, un bivuac simplu, fără prea mari pretenții, unde avea să se încolăcească, odihnindu-se preț de câteva ore, după care, cu forțe proaspete, va urca la suprafață, în puterea soarelui ce-i va încălzi trupul bălos. Fălcile îl dureau de la neîntrerupta masticăție. Cât săpase? Poate zece lungimi de trup, împingând cu capul solul, acolo unde pământul moale îi permitea, sau, pur și simplu, mușcând din el, ingurgitând în același timp hrana biodegradabilă ce-i tranzita trupul prin tubul digestiv, excretând-o fără prea mari probleme.

Întins pe solul puțin umed, înțesat de fibre rădăcinoase, privea ultima lungime a tunelului vertical săpat de Viermele Mitic. „Strașnică lucrare a mai lăsat în urmă și viermele ăsta!”, contemplă el cu admirație, în timp ce lumina își împrăștia căldura, ridicând aburi de condens care pluteau lin spre perfectul cerc de lumină ce pătrundea în tunel. Pe tot drumul făcut până la acest ultimul popas, se surprinse de câteva ori că-și ține respirația, ascuțindu-și auzul la cel mai mic zgomot, atunci când pământul îi vibra puternic sub trup, alimentându-i neliniștea și întetându-i teama. „Să fi fost Cârțița?” se întrebuse, gata fiind să-și rupă mușchii, la nevoie, târându-se prin unul dintre tunelurile ce duceau la suprafață, dar își domolise repede bățăile inimii, spunându-și: „Cârțița nu s-ar istovi să sape după un amărât de inelat”. De data asta, undeva în dreapta lui, la o

distanță de vreo două lungimi de trup, răzbăteau vibrațiile unui săpat acerb. Nu tresări, deoarece recunosc sunetul. Era un „inelat”, un inelat ca și el, ce săpa cu ferocitate în sensul opus, lăsând în urmă un lung și întortocheat tunel, așa cum le era obiceiul.

Vuietul neconținut al tunelurilor cuprinse de vibrații slabe provocate de târâitul inelaților te făcea să crezi că în pământ nu se doarme niciodată. Nimic nu se compara cu acest sunet nestatornic, poate doar la suprafață mai întâlnea un simulacru produs de frunze, care se loveau brutal una de alta, ațâțate de vânt. De când se știa, oscilase nehotărât între suprafața și adâncimea pământului. La suprafață găsea minunea unei lumini ce-i încălzea trupul și de care se bucura de fiecare dată, dar nu atât pe cât și-ar fi dorit, căci, după un timp, căldura soarelui îi usca pielea, îngreunându-i târâitul. Excepție făcea doar timpul când cerul se întuneca, cărând în el ploii care se revărsau scoțând din pământ o droaie de inelați, ce, altfel, s-ar fi sufocat în tunelurile inundate de apă. În subteran găsea liniștea tunelurilor abandonate, unde își încerca forța lovind cu capul și mușcând din sol. În acest fel deschidea noi și noi căi, trecând prin straturi de pământ în voie și nestingherit de nimeni. Știa foarte bine la ce adâncime se află, în funcție de gustul pe care îl avea solul în acel loc. În straturile de suprafață, acesta era dulce și afânat, dar, cu cât cobora mai în adâncul pământului, își schimba gustul, din dulce în sărat, apoi acru și într-un final, fad.

Subteranul ăsta prin care săpase întreaga lui viață era un adevărat rai. Umiditatea și bogăția sa în substanțe organice lărgise considerabil o colonie condusă de un inelat bătrân numit Profetul, ce urla cât îl țineau inelele: „Uniți vom cuceri miezul pământului!” - un crez destul de îndrăzneț, dar care reușea să impulsioneze inelații coloniei. Cu trupul lui masiv și foarte

lung, Profetul se deosebea de mulți alții, nu doar prin statură, ci și prin culoarea pielii, care era de un roșu închis, aproape pământiu. De fiecare dată când îl zărea, Cap-Turtit ar fi jurat că vede un șarpe inelat și nu o fosilă bătrână.

Fie că voia sau nu, datorită atitudinii sale, Profetul era aruncat în aceeași cloacă cu acei nesuferiți, lungi și masivi șerpi inelați, care umblau numai cu capul pe sus, atât la propriu cât și la figurat, privind din înaltul tavanului, cu o imensă scârbă față de „mâncătorii de excremente”, titulatură dată inelaților ce își târau întregul trup prin țărâna tunelurilor.

În fond, nu îți trebuia multă minte să înțelegi că aveau totuși dreptate. Galeriile săpate de inelați erau un amestec de pământ, hrană și excremente, prin care se târau fără vreun sentiment umilitor de jenă. Un adevăr dureros, dar care îi dădea prilejul lui Cap-Turtit să-și expună propria lui filozofie, pe care mulți nu dădeau nicio frunză degerată:

– Adevărul, dragii mei, stă ascuns în miezul minciunii, iar minciuna e ditamai rahatul prin care trebuie să scormonești, dacă vrei să-l găsești! Ori, în cazul nostru, care să fie minciuna? Nu vă întrebați? Poate negația izvorâtă din orgoliu și nimic mai mult. Târâitul prin tuneluri, la urma-urmei, reprezintă însăși esența existenței noastre, dar vă spun, prefer să mă murdăresc de rahat din cap până în coadă, pentru un sâmbure de adevăr, decât să privesc minciuna din înaltul tavanului, alături de șerpiaștii ignoranți ce își târăsc jumătate de corp prin același rahat ca și noi! Încheia el tirada verbală cu un râs sacadat, mândru de expunerea sa cu final ironic.

Ce-i drept, pe el îl cam lăsau rece șerpiaștii inelați. Nici nu se temea de ei, dar nici nu se încumeta să-i provoace. De regulă, orice încăierare pornită cu ei se termina cu câțiva mușchi rupți, asta dacă aveai neșansa să fii prins în încolăcirea trupului lor

sau plesnit de coada lor grea, care, printr-o manevră de basculare a trupului, imprima o forță nimicitoare. Dacă erai agil, puteai scăpa de lovitura cozii lor, dar șansele erau mult prea mici. Tocmai de aceea, mai toți prefereau să nu își încerce norocul, fiind prea puțin încrezători în propriile forțe, evitând, pe cât posibil, contactul cu ei.

Bârfa pusă pe seama Profetului, răspândită în afara coloniei, nu se domolea nicicum, asta pentru că el, Profetul, nu se temea să afirme cu mult curaj, că adevărata lui origine nu se trăgea dintr-un inelat oarecare, ci tocmai din Marele Vierme Mitic. Venită din gura lui, afirmația supăraseră mulți inelați ce nu ar fi îndrăznit în veci să-și aroge sau să viseze la această origine. Dacă alte colonii strigau la unison „Blasfemie!” unui arogant fără pereche, de cealaltă parte, colonia lui perpetua această aroganță dincolo de granițele ei, cu o mândrie greu de egalat. De ce nu, până la urmă, dacă stăteai să te gândești, inelații aveau dreptate, făceau parte dintr-o colonie a cărui conducător avea origini mitice.

Însă bogăția subteranului atrăgea, inevitabil, asemeni unui magnet, tot felul de oligochete ce își adjudecau porțiuni bune din întinderea lui, stârnind conflicte rasiale din care nu ieșea niciodată un câștigător. La început, conflictele se rezumau în a spurca, întinzând o dâră de fecale, galeriile stăpânite de alți inelați, însă evoluția teritorială, dominată de dorința nemărginită de expansiune, lăsase în urmă pudoarea naivă ce nu își găsea oricum sensul, chiar dacă cu toții, fără nicio excepție, se autointitulau pompos „Inelații”, în realitate, prin natura lor originală, erau doar niște râme căcăcioase. Se încăpățâneau totuși să păstreze această titulatură, care exemplifica construcția trupului lor compus dintr-un tub cilindric de mușchi, compartimentat de inele. Rari erau aceia ce

își purtau un nume sau o poreclă, recunoașterea unui individ putea fi făcută mult mai ușor și rapid prin mirosul emanat de piele ori numărul inelelor. Numărul inelelor nu era deloc întâmplător, el constituia blazonul coloniei, moștenit prin naștere. Te nășteai în colonie, aparțineai coloniei, iar asta era un privilegiu. Rare erau excepțiile de acceptare a unui inelat venit din afara coloniei, iar când se întâmpla, acest lucru era ceva izolat și numai dacă candidatul întrunea calități ce completau viziunea și nevoile coloniei. Un lucru îi unea totuși, în ciuda conflictelor, mândria orbească a unui trup perfect și titulatura pompoasă de inelat, simțindu-se cum nu se poate mai ofensați când cineva îi numea râme.

Atât tunelul de tranzit, un teritoriu neutru, prin care se făcea legătura între colonii și suprafață, cât și galeriile adiacente, permiteau aerisirea pământului, facilitând totodată respirația rădăcinilor, a microfaunei alcătuite din alți viermi și insecte. O treabă frumoasă și simplă, de pe urma căreia beneficiau cu toții. Chiar dacă rădăcinile plantelor străpungeau și surpau mai mereu tunelurile, inelații nu se arătau deloc deranjați de aceste prăbușiri, din contră, considerau bogăția rădăcinilor din subteran semn al unei hrane ce avea să le unumfle burțile. Cu cât mai multe rădăcini, cu atât mai multe plante și, implicit, foarte multe frunze, frunze ce erau cărate prin tunel și depozitate în locuri bine păzite, unde aveau să se descompună, îmbogățind solul, din care, mai târziu, se hrăneau. Nimic anormal, în fond, unele insecte se hrănesc doar cu lumina soarelui, altele cu flori, rădăcini sau ciuperci, o bogăție sintetizată pentru care nimeni nu făcea nazuri.

Dar, în ciuda imensei mase organice aflate în subteran, conflictele teritoriale nu se domoleau, din contră, evoluau,

trcând de la simple șicane la apucături barbare menite să inducă frică și oroare. De o parte și de alta, combatanții nu se dădeau în lături în a comite fapte de o brutalitate inimaginabilă, într-o concurență bolnăvicioasă. Paza, destul de numeroasă, instituită de colonii pentru a opri infiltrările sau atacurile mișelești, nu-i mulțumea câtuși de puțin pe cei care cereau neconținut o siguranță mult mai mare în sânul coloniei. Teama unei anihilări venite din partea unor rivali era la fel de puternică ca și teama pe care o aveau față de Cârțița. Nu puține erau cazurile când tinerele colonii abia formate dispăreau peste noapte atacate de altele cu mult mai bine organizate. Așa au apărut țepele vii, garduri de apărare ridicate din țepi de paie aduse de la suprafață. Dure și bine ascuțite, țepele au devenit repede nu doar un zid, ci și o unealtă de tortură care garanta inevitabil o moarte nu tocmai plăcută.

Zbaterea inelaților trași în țeapă era un spectacol macabru, o pedeapsă crudă rezervată în mare parte nesăbuiților care îndrăzneau să atenteze la suveranitatea teritoriului stăpânit de colonie. Cap-Turtit nu se putea obișnui nicicum cu imaginea trupurilor care împodobeau paiele respective și cu acele chipuri încremenite într-un rictus generalizat de durere și groază. Uciderea cu cruzime a inelaților în acest fel atrăgea o grămadă de gură-cască. Execuțiile erau întotdeauna publice, dintr-un singur motiv: reprezentarea grotescă a unei morți se dovedea, fără tăgadă, un mijloc eficient în a induce teroare și care, de asemenea, transmitea un mesaj clar intrușilor: „Nu suntem dispuși să arătăm niciun fel de clemență când e vorba despre încălcarea teritoriului!”. Cu cât numărul țepelor în care zăceau înfipte, fără suflare, trupurile inelaților era mai mare, cu atât colonia creștea, fără vreo teamă, la umbra acestor leșuri ce aveau, până la urmă, să se usuce grotesc rămânând la fel de

însăimântătoare ca în prima zi. O altă practică ce avea rolul să țină inelații nedoriți departe de colonie era retezatul cozilor, o execuție care aducea cu ea o moarte mai lentă, dar nu mai puțin dureroasă, cum s-ar fi crezut. În același timp, își păstra eficiența prin transmiterea aceluiași mesaj: „Stați departe de colonia noastră!”.

Dacă ar fi fost pus să aleagă între cele două morți, Cap-Turtit, ar fi preferat să moară tras în țeapă. La urma urmei, era o moarte rapidă, nu se vedea în stare să îndure o moarte lentă, agonizantă, în întunecimea unui tunel, privindu-și coada tăiată prin care s-ar fi scurs întregul lui borhot de mușchi, sânge și hrană încă nedigerată. Își amintea, și acum, cu lux de amănunte, ziua în care îl întâlnise pe Cur-Retezat într-un tunel înfundat, halucinând, gata să-și dea ultima suflare. Nenorocitul mușcase dintr-un fruct descompus de mătrăgună, într-un ultim gest, dar nu îndeajuns încât să-și curme viața. În acel moment, instinctul îl făcu pe Cap-Turtit să se arunce în cel mai apropiat tunel ivit în cale, departe de văicărelile ce-i zguduiau auzul, dar parcă o coadă invizibilă îl încolăcise, trăgându-l curioasă înapoi înspre locul din care veneau gemetele. Nici el nu știa mai exact ce îl făcuse să rămână lângă acel muribund, mila sau poate sentimentul unei fapte bune, înfăptuite cu convingerea că tot ajutorul dat îi va ușura conștiința destul de încărcată, față de toți acei inelați lăsați în plata pământului să-și dea duhul. Viața în tuneluri era grea și periculoasă, iar numărul mare de inelați care mureau ucși îi întărea convingerea că, pe lângă un trup perfect, aveai nevoie și de mult noroc. Îi oblojise urâta rană atât cât se pricepu, cheltuind timp prețios, fără vreo speranță într-o vindecare. „O coadă retezată, egal moarte sigură, asta o știa până și un pui de inelat”. Norocul însă îl călcăse pe coadă pe sinucigaș, rana se vindecăse repede permițând tubului digestiv,

prin nu știu ce minune, să-i ofere o viață cât-de-cât normală. În urma înjumătățirii trupului, Cur-Retezat, așa cum îl poreclise Cap-Turtit, avea să mănânce, desigur, mult mai puțin. „Un avantaj teribil”, concluzionă sarcastic Cap-Turtit, făcând haz de necaz, încercând să îndulcească amarul inelatului ce avea să-i devină cel mai bun prieten.

Pe vremea aceea, Cap-Turtit era fără de colonie, nederanjându-l câtuși de puțin acest lucru, cum, de altfel, nu îl deranjase nici noua companie a lui Cur-Retezat. Din contră, avea cu cine să mai schimbe o vorbă în lungile lui explorări prin adâncuri. „Totul e simplu când ești singur”, asta era deviza lui. Da, se născuse singur, crescuse singur și se descurca minunat de unul singur. Chiar și alături de Cur-Retezat, tot singur era într-un fel. Nu avea nici cea mai mică dorință să-și facă propria colonie sau să facă parte din una. O mândrie prostească, dar care îi aparținea întru totul. Galeriiile pustii din adâncimea pământului și tunelul de tranzit îi erau îndeajuns. Din partea lui, nu aveau decât să se căsăpească între ei toți acei inelați dependenți de coloniile lor și de teritoriile prin care săpau orbește zeci de mii de galerii.

Cap-Turtit se scutură de toate amintirile care îl năpădiseră, ca de țărâna ce-i cădea pe creștet în timpul săpatului. Încercă, de această dată, să adopte o poziție care să-l ajute să adoarmă mai repede, încolăcindu-se strâns în jurul capului, căutându-și parcă nucleul, având grijă să țină departe de gură organele genitale. Îl liniștea obiceiul culcușului în care se înghesuia în sinea lui, îi reamintea cumva de pereții elastici și de sunetul împrăștiat în cocon la contactul cu pământul, al cărui gust și culoare nu îl cunoscuse încă. Ce mult i-ar fi plăcut să mai simtă încă o dată ușoara legănare de pe trupul mamei și

contractiile mușchilor, contracții care uneori aveau un ritm alert, alteori, liniștit, ca o frunză plutind pe un fir de apă, care îl adormea cu balansul ei necontrolat. Dar acel balans al mamei se oprise într-o zi subit. Un prim gând fusese că mama lui dormea foarte adânc, dar, chiar și așa, ar fi trebuit totuși să simtă acele pulsații musculare ca niște crampe stăpânite de o memorie a celulelor incapabile să se odihnească. Își ținuse respirația, forțându-și auzul să prindă sunete venite din afara coconului, dar nimic, niciun zgomot. Singurul sunet ajuns la el era doar ecoul biluțelor de fecale desprinse de pe peretele tunelului, ce nu reușiseră să creeze un liant perfect cu mucusul secretat de mama lui. Fără de veste, panica îi înhățase avidă trupul și, odată cu ea, tot aerul din interiorul coconului, anihilându-i orice gând cerebral. Instinctiv, hotărâse să străpungă coconul încă umed și elastic, lovind repetat cu capul, până când acesta cedă, într-un final, înfrânt de forța loviturilor aplicate cu o disperare oarbă.

Prin deschizătura coconului, o pală de aer cald cu iz de excremente îi învăluiseră întregul trup cilindric, prin care cu neșă inspiră oxigenul necesar. Odată cu evadarea lui din cocon, goni liberă și panica. Ea nu se evaporase, așa cum sperase, ba din contră, se cățărăse pe trupul lui mai avidă. Dacă mai devreme, pereții coconului îi erau scut și casă, acum vulnerabilitatea dată de necunoscut îl împingea, fără niciun fel de discernământ, în căutarea mamei lui. Își încordă întregul trup, ai cărui mușchi, deja puternic dezvoltati, îl ajutară fără prea mare efort să urce ușor panta tunelului ce se intersectă cu un alt tunel, apoi cu un altul și încă cu un altul, până când, complet rătăcit, se văzu nevoit să abandoneze căutarea. De abia atunci simți sângele cum îi curgea abundent din creștet. Deși tunelul în care se oprise sleit de putere era foarte întunecat, reușise totuși să-și distingă trupul cu acele segmente inelate compartimentate,